

CO Z TOHO DÍTĚTE JEDNOU BUDE?

Tak se mnozí ptají tváří v tvář narozenému nemluvněti, ale i později školákovi či dospívajícímu mladému člověku. Zvláště když toto dítě patří mezi dnešním jazykem pojmenované NEPŘÍZPŮSOBIVÉ OBCANY.

Tyto otázky jsme si kladli i my, kteří následujeme otce a učitele mládeže sv. Jana Boska, když jsme stáli před rozhodnutím, zda začít naši misijní práci mezi Romy v Havířově „na Trojce“. Nakonec bylo naší odpovědí otevření klubu Maják v sociálně vyloučené lokalitě Havířov-Šumbark. Naše působení mezi Romy navazuje na novou salesiánskou misijní práci, o které jsme rokovali na konferenci v Košicích s názvem „Salesiáni Dona Boska krácejí s Romy“. Může za to jistě i požehnání P. Václava Klementa, které jsem si tehdy vyprosil pro Šumbark a dílo Dona Boska v Havířově. Toto jsou konkrétní plody. Věříme a žijeme v přesvědčení, že to je přesně to, co chtěl Duch Svatý na přímluvu Panny Marie prostřednictvím Dona Boska a jeho následovníků i tady u nás v Havířově.

Naše každodenní práce mezi nejchudší mládeží dnešního světa by nebyla možná bez vašich modliteb, obětí a finančních darů. To vše jsme od vás, čtenářů Katolického týdeníku, v minulosti obdrželi. Jen díky vám a s vaší podporou v zádech se může uskutečňovat tato misie uprostřed města. Děkuji vám a jsem vděčný za každý viditelný i neviditelný dar. Za každého z vás je v kapli Panny Marie Pomocnice vždy 24. dne v měsíci sloužena mše svatá. Letos v srpnu jsme dostali do užívání u klubu Maják obrovskou zahradu o výměře 4 000 m². Musíme ji kompletně zkulturnit a vytvořit tak zázemí pro romskou mládež i mimo budovu klubu. Vždyť Don Boskovu oratoř tvoří 4 pilíře, na kterých stojí: rodina, škola, hřiště a kostel. Tři už máme a s vaší pomocí udržujeme při životě. Kéž Pán a Don Bosko požehnají i čtvrtému pilíři a pomohou jednou vybudovat „na Trojce“ pro Romy kostel bl. Zefirána.

Žehnám vám

Jindřich Honěk ASC,
salesián, spolupracovník,
jáhen a ředitel střediska

Klub Maják: rostoucí dílo

Romské děti mají rytmus v těle.

Snímek Romana Michaela Michalíkové

Klub Maják už mohli čtenáři Katolického týdeníku jednou „navštívit“ na stránkách speciální přílohy o středisku Don Bosko Havířov. A protože řada z nich podpořila projekty, které pomáhají mj. romským dětem ohroženým sociálním vyloučením, zve-me je na pomyslnou prohlídku při příležitosti druhých narozenin Majáku. V klubových prostorách i v jeho programu se odehrálo mnoho změn.

Klub Maják odstartoval v září 2010 svou činnost v jedné jediné místnosti, která bývala denně přeplněna. Od letošního ledna však má k dispozici i místnost druhou. „Ježíšek nadělil našim dětem a mládežníkům kromě mnoha dáreků další místnost, kterou nám uvolnili naši sousedé skauti. Naše technická četa probourala stěny, vyspravila elektroinstalaci a dala místnost do pořádku. O výzdobu místnosti se tradičně postaral náš kolega Nikola s úžasným sprejerským talentem,“ vysvětluje jeden z pracovníků klubu Ondřej Buchta. Jak dodává, v nových prostorách „frčí“ hlavně stolní tenis, tancuje se breakdance a hip hop a kapela Street boys zde pravidelně rozbalí své živelné a podmanivé romské rytmy.

„Díky dvěma dalším pingpongovým stolům jsme mohli naplno rozjet tréninky, což přineslo své ovoce – začali jsme vyjíždět na různé turnaje, a náš klient dokonce jeden z těchto turnajů v Havířově vyhrál. Také naše dva nové taneční celky, které v místnosti trénují (chlapecký breakdance a dívčí hip hop) se naplno předvedly na taneční akademii našeho střediska, kde sklídily mohutný aplaus. Hudba, pohyb a také smysl pro rytmus bývají u romských dětí zvlášť rozvinuty, a proto jsme během jara pořídili do klubu horkou novinku – drumbeny, jednoduché bubny z lisovaného papíru a překližky, a také další perkusní nástroje. Klub se při společné hře na ně doslova otrásá v základech,“ popisuje Ondřej Buchta. Druhá klubová místnost také slouží k větším akcím klubu, slouží se tu bohoslužby, pořádá se karneval či soutěž talentů.

KOUŘ Z HLAV

Do klubu Maják se však nechodí jen hrát a bavit se, každý den hodinu před otevřením zde potkáte skupinku dětí, kterým se skoro kouří z hlavy – na pořadu dne je doučování. „V klubu jsme rozjeli doučování už před loňskými Vánocemi a hned nám bylo jasné, že je pořádně potřeba. Každý den je na programu

násobilka, čtení, domácí úkoly, vyjmenovaná slova či výukové programy na PC, zkrátka podle toho, které děti zrovna přijdou. Navazujeme také kontakty se základními školami, kam naše děti docházejí,“ říká vedoucí klubu Alan Srněnský.

O prázdninách proběhly v klubu dva příměstské tábory. „Děti rádlily, soutěžily, sbíraly zlatáky, za které na konci týdne dostaly sladký poklad,“ vypráví Ondřej Buchta.

NEJNOVĚJŠÍ NOVINKA: ZAHRADA

Od letošního září přibyla klubu další radost. Podařilo se totiž získat velkou zahradu za domem, s níž mají pracovníci klubu velké plány. „Dosud nám chyběl venkovní hřiště, které je pro salesiánskou práci typické. Využíváme sice tělocvičnu a hřiště nedaleké základní školy, kde probíhá florbal s malými kluky a fotbal s mládežníky, ale vlastní venkovní prostor je neocenitelný. Podle ankety by si klienti klubu na zahradě přáli hlavně hřiště, posezení či menší pódium, ale také například horolezeckou stěnu. Prozatím musíme zahradu uvést do provozuschopného stavu, teprve potom se uvidí, jaké budou další kroky,“ uzavírá Alan Srněnský.

(buon)

MAJÁK CHCE ZÁŘIT I V DUCHOVNÍ PÉČI

Alan Srněnský nastoupil na pozici vedoucího klubu Maják v listopadu 2011. V té době už měl za sebou poměrně dlouhou praxi v práci s dětmi a mladými lidmi. Po maturitě zahájil Alan civilní vojenskou službu a během té doby si dodělával vysokoškolské vzdělání na Univerzitě Palackého v Olomouci, Cyrilometodějské teologické fakultě. Ve své farnosti v Karvině vedl ministranty, učil náboženství a organizoval tábory. Po ukončení vysoké školy pracoval pro farnost Karviná dva roky jako pastorační asistent.

„Církevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově jsem znal dobře. Protože mi vždycky byl blízký salesiánský styl práce,

oslovil jsem na podzim roku 2005 ředitele střediska Jindřicha Hoňka, zda by neměl volné místo, a krátce nato jsem nastoupil na pozici pedagoga volného času pro středisko Šumbark,“ vypráví Alan. Jeho cesta střediskem rozhodně nebyla jednoduchá, vystřídal v podstatě všechna oddělení: „Z Šumbarku jsem přešel do klubu Maják, kde jsem chvíli pracoval s mladými lidmi. Poté jsem se vrátil zpět k mladším dětem a začal pracovat jako pedagog volného času ve středisku na Městě. Postupně jsem se stal i vedoucím florbalu v romské lokalitě Prostřední Suchá.“

Na podzim roku 2011 se uvolnilo místo vedoucího klubu Maják. „Klub byl v té době rozjetý velmi dobře, denně jej navštěvoval

lo mnoho dětí a mladých lidí, realizovalo se tam mnoho aktivit. Práce v něm vyžadovala člověka na celý úvazek. Když jsem přemýšlel, koho dosadit na volné místo vedoucího klubu, věděl jsem, že mám v organizaci člověka, který má zkušenosti nejen s prací s dětmi a mládeží, ale také s údržbou budov a zahrady,“ vysvětluje ředitel organizace Jindřich Honěk mladší, proč oslovil právě Alana. „Alan je salesián srdcem i duší, do záměrů, které jsme v té době s Majákem měli, ať již ohledně získání zahrady či ohledně duchovního působení na děti, zapadal naprosto přesně.“

„Nabídka na pozici vedoucího klubu Maják pro mě byla výzva,“ říká Alan. Praxe s Romy v té době měl pouze ze střediska

Šumbark a z florbalu z Prostřední Suché. Během své práce pro středisko Šumbark zavedl v organizaci doučování dětí: „Vzpomínám si na dva romské kluky na Šumbarku, kteří chodili do střediska pravidelně, bydleli společně s matkou, otcem a dalšími sedmi sourozenci v jednopokojovém bytě na sídlišti a neměli potřebné zázemí pro psaní úkolů.“

(Pokračování na str. B)

Maják chce zářit i v duchovní péči

(Dokončení ze str. A)

Doučováním se jejich školní výsledky výrazně zlepšily.“ Krátce po nástupu na pozici vedoucího Majáku zavedl doučování i pro místní děti, a první výsledky se dostavily velmi rychle.

PASTORACE ROMŮ

„Vzhledem k tomu, že jedním z rozměrů salesiánského střediska je farnost, přemýš-

lel jsem, jak rozjet v klubu alespoň základní evangelizaci,” popisuje Alan svou cestu k pastorační práci romských dětí. „V dubnu jsme se rozhodli, že pojedeme na romskou pouť na Svatý Kopeček, což ovšem vyžadovalo přípravu dětí.“ Tak začala i bližší spolupráce se střediskem Don Bosko v Ostravě a P. Jiřím Cahou. Pracovníci klubu s dětmi několikrát přijeli do Ostravy na mši svatou a zúčastnili se i přípravy na mši, která u ostravských salesiánů pravidelně probíhá. „Děti jsem oslo-

vil po dohodě s rodiči,” líčí Alan. „Zájem byl velký a překvapilo mě, jak kladně rodiče tyto aktivity uvítali.“ Přibližně po měsíci proběhla první mše svatá pro děti v Majáku, které se zúčastnilo na čtyřicet dětí.

„A jaké jsou naše plány do budoucna? V září se zúčastníme romské pouti, jak už jsem říkal. Rád bych, abychom v novém školním roce měli alespoň jednou do měsíce na Majáku bohoslužbu. Výhledově bych chtěl více zapojit do této činnosti rodiče a prarodi-

če. Od září bych se chtěl také vrátit ke křesťanským programům pro základní školy, jež jsem se současnou zástupkyní ředitele Romanou Michaelou Michalíkovou rozjížděl na středisku Šumbark, ale v současné době jsme je z nedostatku času přestali realizovat. Přemýšlím, že nabídneme spolupracujícím školám pět různých programů – sv. Václav, sv. Mikuláš, Vánoce, Velikonoce, protože je rok Cyrila a Metoděje, tak i program o těchto dvou světcích,” uzavírá Alan své vyprávění. (romi)

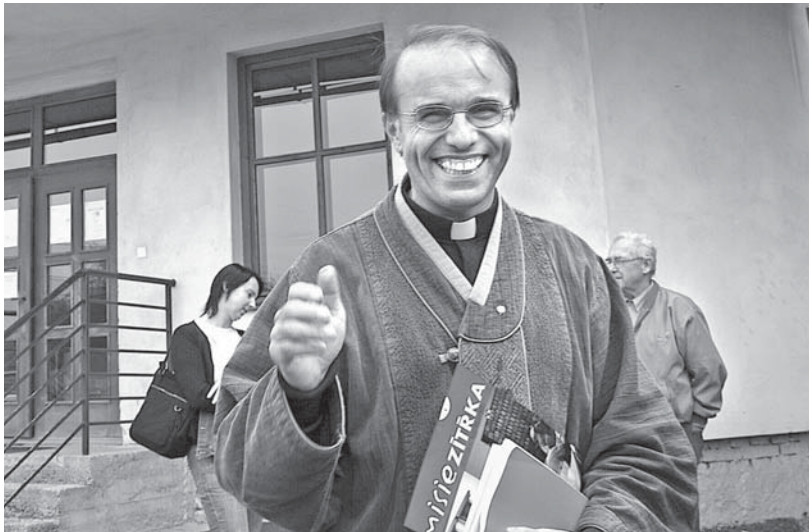
Bez Romů nemají salesiánští spolupracovníci budoucnost

V roce 2006 jsem strávil tři měsíce na Slovensku na mimořádné vizitaci salesiánských komunit. Čím blíže k ukrajinským hranicím, tím více romských osad. Také mě velmi zaujalo první historické salesiánské dílo v Bardějově na Poštárce pro romskou vesnici s 1 500 obyvateli, kde už v roce 1991 jeden salesián s jednou romskou řeholní sestrou basiliánkou začali pracovat s mladými lidmi a s rodinami. Toto dílo dnes po dvaceti letech přineslo velké ovoce.

Při návštěvě Košic mě salesiáni zavedli na největší romské sídliště v Evropě, Luník IX. Velice mě oslovila stálá přítomnost dvou diecézních kněží, kteří bydlí v posledním patře zruinovaného paneláku na sídlišti mezi Romy. V ten den večer jsem se setkal s dvaceti salesiánskými spolupracovníky z košického střediska a hovořili jsme o jejich nasazení na sídlišti Luník IX. Společný dialog jsme zakončili tvrzením, že bez Romů nemají salesiánští spolupracovníci žádnou budoucnost. Odkaz Dona Boska bez chudé mládeže si totiž ani nelze představit a z toho také vyrostla salesiánská rodina na celém světě.

PROJEKT EVROPA

V posledních letech salesiáni započali Projekt Evropa. První společná akce v pro-

P. Václav Klement při návštěvě střediska na Šumbarku.

Snímek archiv CSVČ

jektu je zaměřena na naši práci pro ty nejpotřebnější – 30 milionů migrantů a 10 milionů Romů, kde nacházíme mládež nejbližší srdci otce a učitele mládeže – sv. Janu Boskovi.

V současnosti jsou evropští salesiáni nejvíce doma mezi Romy v Maďarsku, kde mají

několik oratoří a velký romský komplex v Kazincabarczika blízko Miškovce (velká internátní technická škola většinou pro romskou mládež a farnost); v Bulharsku, Stara Zagora, kde se buduje výchovný komplex v romské čtvrti s 25 000 obyvateli; a na Slovensku v Bardějově a v Košicích na již zmíněném sídlišti Luník IX, kde pracuje stálá komunita salesiánů, salesiánek a dobrovolníků. Oratoře a střediska mládeže začínají být nasměrována na romskou mládež i na dalších místech po celém světě.

A V ČESKU?

V České republice je romská mládež doma v několika salesiánských střediscích (Teplíce, Praha-Kobylisy, České Budějovice, Ostrava a Havířov). Od mé první návštěvy v Havířově na Šumbarku v roce 2007 se tam hodně změnilo. Jsem velice rád, že se havířovští salesiánští spolupracovníci rozhodli přesídlit klub Maják do romské čtvrti. V současnosti klub Maják vyrostl z malých prostor do velké zahrady a stále více nadšených salesiánských spolupracovníků, animátorů, dobrovolníků a zvláště romské mládeže buduje prostředí, kde se tvoří budoucnost. Díky všem, kteří věří, že budoucnost církve v Evropě je spojena s naší přítomností mezi Romy!

Posílám požehnání pro práci havířovského střediska z Jižní Ameriky.

P. VÁCLAV KLEMENT SDB, hlavní rádce pro misie (2008–2014)

Pro mě je to opravdu velká pomoc

Paní Jolana bydlí v romské lokalitě Šumbark 3 (řеченé též Trojka) už téměř dvacet let. Její vnuci patří k nejbližším návštěvníkům klubu Maják. Každý den chodí do kroužků i na doučování a účastní se téměř všech akcí, které klub organizuje. Zeptali jsme se jí na život v lokalitě a na to, co pro ni znamenalo otevření Majáku.

Jak se vám žije na Trojce?

Dobře. Máme tu hodně známých. Žijí tu i moji sourozenci a bydlíme tu společně dlouho. I s okolím, se sousedy se moc dobře známe. Jsme tady vlastně jako rodina.

Je tu něco, co vám schází nebo co se vám tady nelíbí?

Já bych ani neřekla. Obchody, všechno tu máme, i doktora, celkem vše, co potřebujeme k životu.

Jaké máte bydlení?

Spolu s manželem vychováváme naše čtyři vnoučata: jednu holku a tři kluky. Máme menší byt 2+1, ale chtělo by to určitě větší. Děti by potřebovaly mít vlastní pokoje nebo aspoň oddělený pokoj pro vnučku, která už je velká, aby měla svoje soukromí. Ale pokud bychom se stěhovali, jenom někde tady na Trojce, blízko Majáku.

Co pro vás znamená, že se otevřel klub Maják? Jak ho vnímáte?

Pro mě je to opravdu velká pomoc, protože mám s dětmi opravdu mnoho prá-

ce. Vždycky si uklidím a navařím, než oni přijdou, vyžehlím, vyperu – zkrátka vyřídím různé domácí práce. Obvykle padám únavou, takže klub mi pomáhá opravdu hodně – děti jsou tam a je jim tam dobře.

Co dělaly děti předtím, než tady byl klub?

Bydlely na jiném místě a někdy chodily do Armády spásy. Jinak byly venku a toulaly se.

A pozorujete na dětech zlepšení od doby, co navštěvují klub?

Velkou změnu vidím hlavně u vnučky. U kluků bych moc neřekla, to jsou rošťáci, ale je dobré, že mají zájem a do klubu chodí moc rádi. (romi)

MAJÁK OČIMA KLIENTŮ: SUPER, FAJN, HEZKÝ, DOBRÝ, ŽÁDNÁ NUDA

Zeptali jsme se klientů klubu, co jim Maják dává, proč tam chodí, co je nejvíc baví a jestli se tam také něco naučili.

ALBÍN (9 let)

Naučil jsem se tady breakdance. Skoro každý den jsem chodil na doučko, na násobilku a na akční češtinu.

NIKOLAS (8 let)

Klub mi dal lásku... ne, to je sranda. Chodím tam, protože se mi tam zalíbilo. Maják je dobrý a hezký. Jsou tam i počítače. Naučil jsem se hrát na drumbeny, pinec, různé hry a tak. Jo, a ještě jsem se naučil breakdance.

KATKA (8 let)

Zalíbilo se mi ping-pong, počítače, a hlavně jsem tam strašně ráda chodila na tance s Verčou, to bylo super, fajn bylo i vyrábění. V klubu je to lepší, protože tam jsou samé hry, venku na ulici je nuda a není co dělat. Určitě se mi hodilo doučování, na vysvětlění jsem díky tomu měla samé jedničky.

PATRIK (12 let)

V klubu se mi nejvíc líbí pinec a hudba. Můžu tam hrát na bicí a zpívat v kapele. Dokonce jsme hráli na akademii a na Dni dětí tady na náměstí. Kdybych chtěl přivést kámoše, určitě bych jim řekl: „Pojď se mnou do

klubu, tam je dobře, tam není nuda, ale zábava.“ Hlavně jsem se naučil hrát na bubny.

MICHAL (8 let)

V klubu je to super, je tam hlavně pingpongový stůl. Hrajeme hry, které se mi líbí. Fajn jsou počítače, vyrábí se tam různé věci. Je to lepší, než se toulat po venku, je tam sranda a kamarádi. Naučil jsem se tam brejkovat, hrát florbal a pinec.

SYLVA (10 let)

Do Majáku chodím kvůli zábavě a taky kvůli vedoucím, kteří jsou super, kvůli doučování, abych

se taky něco naučila. Nejvíc mě baví tanec a doučko, můžu si vybarvit omalovánky, není tam nuda, je to tam lepší než na ulici, jsou tam kamarádi a fajní vedoucí.“

Jo, a doučování mi fakt moc pomohlo.

MARIO (18 let)

Chodím tam hlavně kvůli kamarádům a kvůli kapele, abychom se víc sehraovali a zlepšovali a abychom se někde dostali. Do klubu chodí mí kámoši, takže tam přece musím být i já. Hrajeme tam biliard a fotbal.

Ale hlavně je super, že můžeme s klukama zkoušet v kapele, že tam máme nástroje a aparaturu.

(romi)

Jindra a Don Bosko, anebo Don Bosko a Jindra?

Vzpomínka k nedožitým pětasedmdesátinám zakladatele střediska Don Bosko Havířov Jindřicha Honěka st. (*25. 8. 1937 †31. 8. 2005)

„Kaj iděš? No přece do Don Boska!“

Tak na sebe pokřikovali ostravští kluci, mezi kterými nikdy nechyběl Jindra Honěk. Po válce, když nastalo krátké období svobodné činnosti salesiánů, patřil k těm klukům, kteří objevili salesiánskou oratoř, čili Don Bosco, jak se v Ostravě říkalo. Každé odpoledne na škvárovém hřišti za kostelem sv. Josefa se nejen hrál fotbal, ale také „prapor“, „svoboda“ a jiné pohybovky, aby mohli hrát a vyřádit se na hřišti také neftotbalisté: kuželky, boccie, chůdy, bruslení, hokej a ping-pong, šachy, divadlo, kapela, výlety...

ŽÁDNÍ CTNOSTŇÁCI

My kluci jsme nebyli žádní ctnostňáci, ale obyčejní kluci z ulice – „ostravští cha-chari“. Salesiánům v Don Boscu to nevadilo. Byli s námi na hřišti, jako bychom k sobě patřili. A stejně přirozeně nabízeli pro zájemce společnou večerní modlitbu, katechezi, službu u oltáře a v chlapeckém kostelním sboru.

Rok 1950 a známá celostátní akce proti řeholím měla definitivně ukončit i život ostravské oratoře. Ale stalo se to, co nikdo nečekal. Parta oratoriánů přicházela dále „ministrot“ do kostela sv. Josefa. Netrvalo dlouho a mezi nimi se objevili salesiánští klerici Václav Zuchnický a Jaroslav Lank, kteří unikli internaci řeholníků. A oratoř žila! Jak vzpomínal P. Jaroslav Lank: v Ostravě se jeho, jako by se nechumelilo. Ve stísněných

prostorách pokračovaly hry, divadlo, vzdělávání, výlety, sportovní turnaje, a dokonce několikátý denní prázdninové „lesní brigády“. Toto hemžení kluků neuniklo pozornosti policie, a tak po několika letech přišel likvidač-

ní zásah. Salesiáni šli do kriminálu a kluci na výslechy. Ani tady Jindra nezklamal. Získal sice velký kádrový škráloup, ale nezradil.

To byly pevné základy, na kterých Jindra Honěk založil věrnost Donu Boskovi

Jindřich Honěk starší s biskupem Václavem Lobkowiczem a P. Václavem Filipcem v pozadí.
Snímek archiv CSVČ

a jeho oratoři, jak ji prožil v době svobody i nesvobody. Tam si vytvořil silný vztah k Panně Marii Pomocnici křesťanů, který ho posiloval ve všech starostech a problémech.

Svatba, stěhování do Havířova, rodina a pět dětí. Ale pořád ta myšlenka: udělat něco víc pro dílo Dona Boska! V roce 1990 Jindra Honěk opouští své civilní zaměstnání a dává své schopnosti do služby tohoto díla. Díky podpoře salesiánů, které získal pro svou vizi, a pochopení obětavé manželky, podniká první kroky. Pronajímá místnosti bývalé školky, vniká první oratoř, zřizuje kapli Panny Marie Pomocnice křesťanů. Přicházejí kluci i děvčata, prostory nestačí. V roce 1996 předávají arcibiskup Graubner spolu s biskupem Lobkowiczem do užívání novou budovu Církevního střediska mládeže sv. Jana Boska v Havířově-Městě. V lokalitě Havířov-Šumbark je otevřeno středisko v roce 1999 a v roce 2002 je vysvěcen kostel sv. Jana Boska. Otevření klubu Valdocco (2007) a Maják (2010) už se Jindra nedožil.

Jindřich Honěk st. zemřel nečekaně 31. srpna 2005, ale dílo Dona Boska v Havířově žije dál.

GERARD JARGUS

ANKETA: VZPOMÍNKY NA ZAKLADATELE STŘEDISKA DON BOSKO HAVÍŘOV

VILÉM,

klient klubu Valdocco

Pana feditel si pamatuji jako vstřícného a obětavého člověka, který byl u všeho dění ve středisku, na každé akci a často chodil i mezi děti do oratoře a bavil se s nimi. Byl k dětem hodně přátelský a musím říct, že byl i hodně empatický. Vzal mě a bráchu na výlet do Vídně, přestože jsme na to neměli peníze, a tak jsem byl díky němu poprvé v zahraničí. Také jsem díky němu začal chodit do skauta.

PAVEL TOMAN, pedagog volného času

Když jsem před osmácti lety nastupoval do střediska mládeže Don Bosko na civilní službu, přijímal mě tehdejší ředitel, pan Jindřich Honěk st. Už tehdy byl můj první – musím podotknout – kladný dojem umocněn dobrosrdečností tohoto člověka, což se mi během let práce po jeho boku nesčetněkrát potvrdilo. Vždy měl otevřenou náruč zejména pro bezprizorní děti a mládež, které stavěl na první místo. Jsem velice vděčný za ta léta práce s ním.

Svou specificky zaměřenou činností založil v našem městě základní pilíř volnočasových aktivit dětí a mládeže.

JINDŘICH HONĚK ml.,

syn a současný ředitel střediska

Tatínek mi byl velkým životním vzorem svou odvahou a statečností. Za to, že odmítl podepsat spolupráci s StB, byl vyhozen z matematicko-fyzikální fakulty, převelen na vojnu k PTP a po návratu musel začít pracovat ja-

ko dělník. Nebál se bojovat za věc, o které byl přesvědčen, že je správná a spravedlivá, a nikdy se nebál říct svůj názor. K mým 15. narozeninám mi daroval Bibli s citátem „Miluj Pravdu, věř Pravdě, žij v Pravdě“. Byl mi příkladem svou žitou vírou, což jsem viděl, když po revoluci dokázal ve svých 53 letech opustit občanské zaměstnání kvůli práci pro Boží království.

V neposlední řadě mi byl nekonečnou inspirací svou láskou k Panně Marii Pomocnici křesťanů, k Donu Boskovi a salesiánské kongregaci, ze které se zrodilo dílo sv. Jana Boska v Havířově.

(red)

A zvony nad Šumbarkem znít budou

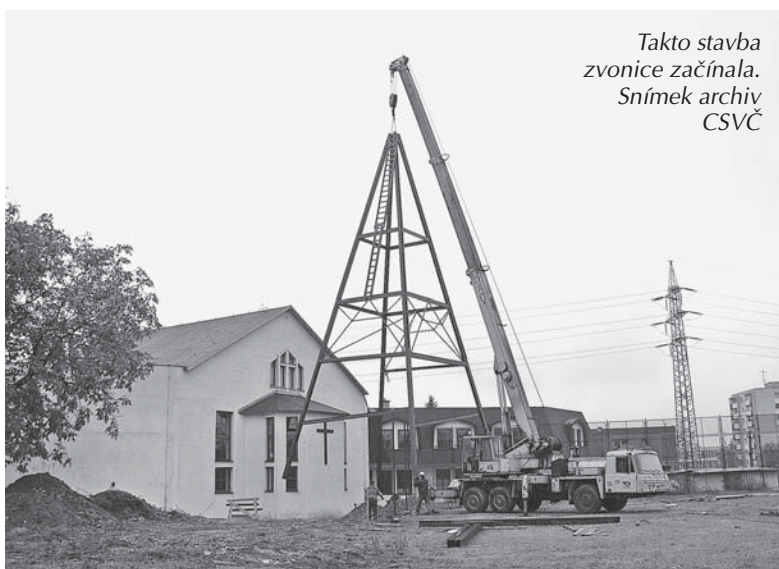
Už v době výstavby střediska Don Bosko v Havířově-Městě jeho zakladatel a první ředitel nelenil a snil o velkém středisku s kostelem na Šumbarku, přezdívaným „Malé Valdocco“. Mnozí ho považovali za blázna, podobně jako Dona Boska, zvláště když se v Havířově hodně hovořilo o tom, že se postaví kostel v jeho centru. Pán a Don Bosko však chtěli jinak. Úřad města Havířova schválil v roce 1996 studii nového areálu sportovního vzdělávacího centra a kaple na Šumbarku a městské zastupitelstvo následně i prodej pozemku pro tuto výstavbu.

Základní kámen pro středisko Dona Boska na Šumbarku požehnal biskup František Lobkowicz v květnu 1997. Tím nastartoval etapu budování druhého střediska pro opuštěnou a ohroženou mládež v městě Havířově. Bývalí oratoriáni a sympatizanti Dona Boska z posledních sil, ale o to s větším nadšením začali stavět. V roce 1999 byla otevřena oratoř, která se ihned zaplnila dětmi. Ale co by to bylo za oratoř bez hřiště a kostela? Kostel sv. Jana Boska (jediný zasvěcený Donu Boskovi v České republice) vysvětil opět ostravsko-opavský biskup v lednu 2002. Následující rok v červenci tu zřídil novou farnost, jejíž správa byla svěřena salesiánům. Dnes je Havířov-Šumbark salesiánská farnost se salesiánským střediskem a celou řadou sympatizantů a nadšenců pro dílo sv. Jana

Boska. Letos v únoru jsme slavili výročí deset let od posvěcení kostela. Slavnou mši svatou přenášela v přímém přenosu televize Noe. A dobrou zprávou jistě bude, když se dokončí, co ke kostelu neodmyslitelně patří a co už bylo dávno započato – zvonice. Cesta k jejímu dobudování byla však strmá a trnitá.

Zvony Svatý Jan Bosko 500 kg, Panna Maria Pomocnice křesťanů 300 kg, Svatý

Václav 220 kg, Svatý Jindřich a Svatá Ludmila 120 kg byly odlity za zpěvu mužského sboru kostela sv. Jana Boska v roce 2004 v dílně Marie Tomáškové-Dytrichové. Od té doby čekají v kostele sv. Jana Boska na svůj domov tam, kam každý zvon patří a kde je jeho místo, na zvonici u kostela. Ne všichni si to ovšem myslí. Existují lidé, kteří považují zvuk zvonu za odporný a za rušící hluk.

Takto stavba zvonice začínala.
Snímek archiv CSVČ

Dokonce neváhají na podporu tohoto svého přesvědčení sepsávat petice, shánět nekvalitním způsobem a za smyšlených údajů podpisy proti zvonům a odvolávat se všude, kam je to jen možné. Šest let trvaly ústřky, vysvětlování, ponižování a korespondování s úřady, než se podařilo získat potřebné povolení k pověšení zvonů. Lhůta vyprší koncem roku 2012.

Dědictví otců zachovej nám, Pane. My, co jsme nastoupili posléze a přiložili ruku na pluh těch, kteří už jsou dnes na věčnosti (Jindřich Honěk st., P. Václav Filipcem SDB a Ludmila Hoňková), jsme povinni dokončit rozdělanou práci. Ale copak to měl Don Bosko lehčt? S důvěrou v mocnou přímluvu našich svatých patronů v nebi a pod ochranným pláštěm Panny Marie Pomocnice bez koruny v kapse jsme o prázdninách začali s dostavbou zvonice. Nechali jsme vyzdít spodní místnost a dojednali pověšení zvonů. Ty by měly poprvé nad Šumbarkem zaznít v akordu A dur v růžencovém měsíci říjnu.

Stejně jako Don Bosko při stavbě chrámu Panny Marie Pomocnice křesťanů můžeme i my, havířovští salesiáni, říci: každá cihla, každý trám je důkazem přízně Panny Marie Pomocnice křesťanů. To ona si postavila svůj stánek i zde na Šumbarku.

JINDŘICH HONĚK ASC,
jáhen a ředitel střediska

Pestré aktivity salesiánského díla v Havířově

Breakdance se na Majáku začal trénovat v loňském školním roce.

Stolní fotbal – nedílná součást každé oratoře nebo klubu.

Medailová výprava stolních tenistů na Mezinárodních salesiánských hrách v Krakově.

Akademii s prezentací činnosti pořádá středisko každoročně.

Stolnímu hokeji, tzv. šprtci, se ve středisku věnují roky.

Kapela Streetboys vystoupila na náměstí na Šumbarku 3 na dětském dnu. Snímky archiv CSVČ

HAVÍŘOVŠTÍ INSPIRUJÍ PRACOVNÍKY STŘEDISEK VOLNÉHO ČASU Z CELÉ ČR

Přestože hlavní náplní střediska Don Bosko Havířov je především starost o děti a mládež, neméně důležitou složkou jejich práce je též péče o zaměstnance a řízení celé organizace. Aby k tomu vedoucí pracovníci měli dostatečné vědomosti a dovednosti, účastní se většina z nich manažerského vzdělávání tzv. Funkčního studia pro vedoucí pracovníky středisek volného času.

Pravidelně několikrát do roka absolvují společná setkání s téměř šedesáti pracovníky salesiánských i nesalesiánských středisek volného času, školí se v manažerských dovednostech pod vedením zkušených lektorů a vyměňují si vzájemně zkušenosti. Povinnou částí výuky je tzv. *benchmarking* – návštěva vybraného střediska volného času, kde se mohou účastníci seznámit se stylem práce a vyzkoušet si některé aktivity přímo v praxi. „Podíílím se už více než desetiletí na vzdělávacím projektu Dokážu to? (nyní Funkční studium vedoucích pracovníků v zájmovém vzdělávání) a velmi mi záleží na tom, aby to-

to studium nebylo jenom teoretické. Sepětí s praxí, s reálným životem středisek volného času, je pro nás organizátory alfou a omegou při přípravě obsahu studia i při promyšlení použitých forem,“ říká Milan Appel, jeden z lektorů vzdělávání a ředitel největšího střediska volného času v ČR SVC Lužánky Brno.

INSPIRACE A HROMADA NÁMĚTŮ

V září 2011 přijeli studenti funkčního studia do střediska Don Bosko Havířov. „Postupně jsme navštívili všechna pracoviště havířovského střediska,“ popisuje Milan Appel a dodává: „Bylo velmi cenné mít možnost posoudit navzájem i odlišnosti, respektive přesahy činnosti či motivaci pracovníků v obou typech zařízení. Byla to obrovská inspirace a hromada námětů do další práce. Rozhodně se za nabídku aktivit i za způsob práce s klienty havířovští nemají proč stydět.“

Tato návštěva rozjela *benchmarking* v havířovském středisku ve velkém. V letošním školním roce uvítalo středisko celkem čtyři skupiny pracovníků středisek volného

času, mezi jinými i pracovníky otevřeného klubu salesiánského střediska Brno-Žabovřesky a účastníky setkání salesiánských středisek, která pracují s Romy.

Návštěva havířovského střediska inspirovala Milana Appela natolik, že se do Havířova vypravil znovu. „Od zmíněné loňské návštěvy jsem nosil v hlavě plán, jak tuto inspiraci umožnit i svým kolegům v Lužánkách – středisku volného času v Brně, jehož jsem ředitelem,“ vypráví Milan Appel a pokračuje, že příležitost se naskytla letos v červnu. „Tentokrát plný autobus pedagogů i lidí dalších profesí, pracujících se mnou v tomto největším středisku volného času v Česku, dorazil do Havířova v rámci třídního odborného soustředění. Abychom nehonili mnoho psů současně, zaměřili jsme se na práci jednoho konkrétního havířovského pracoviště – Šumbark a jeho klubu Valdocco a prohlédli jsme si při té příležitosti i parádní klub Maják.“

„Organizace takových akcí je pro nás vždy náročná, protože se v maximální míře snažíme, aby to pro účastníky bylo nejen

inspirující, ale také pohodové,“ popisuje zástupkyně ředitele havířovského střediska Romana Michaela Michalíková, která má *benchmarking* v organizaci na starost. „Přesto jsme rádi, že jsme tyto akce mohli zorganizovat a přivítat na nich také kolegy, jejichž střediska nemají církevního zřizovatele. Velkým dopadem těchto akcí je i bourání předsudků vůči církevním organizacím.“

TYP ZŘIZOVATELE NEROZDĚLUJE

Její slova potvrzuje i Milan Appel: „Pro mé kolegyňe a kolegy bylo to prolínání obou světů – církevního a světského střediska – nejen velmi inspirativní, ale hlavně povznášející. Ukázalo se, že toho, co mají Lužánky a Don Bosko společného, je nesrovnatelně více. A že z toho, co konáme každý jinak, si druhá strana, tedy spíš druhý partner, může docela hodně brát. Děti a mladé lidi máme totiž jenom jedny. A vztah, lásku a péči, s níž k nim přistupujeme – stejně jako k sobě navzájem – nedělí typ zřizovatele, ale kvalita člověka, osobnost vychovatele.“ (red)

Církevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově

Po vzoru italského kněze a učitele mládeže, svatého Jana Boska, se snažíme již téměř dvacet let budovat kvalitní, přátelské a bezpečné místo pro děti a mládež v Havířově. Svou činnost soustřeďujeme do dvou volnočasových center a dvou samostatných klubů pro mládež.

NAŠE POSLÁNÍ

Pomáháme dětem a mladým lidem zdravě rozvíjet jejich zájmy, vědomosti, dovednosti a přátelské vztahy na základě křesťanských hodnot. Tím předcházíme jejich bezcílnému toulání ulicemi. Vytváříme prostředí, které je otevřené, bezpečné a finančně dostupné všem dětem a mladým lidem.

V průběhu školního roku nás pravidelně navštěvuje více než 1 000 spokojených klientů. Z tohoto čísla máme nejen obrovskou radost, ale je pro nás také velkým závazkem. Proto se neustále snažíme zkvalitňovat naše služby dětem a mládeži.

Chcete-li těmto dětem pomoci k radostným okamžikům a zážitkům, můžete naše dílo podpořit prostřednictvím složenky vložené do tohoto čísla KT nebo můžete přispět na konto: 193495110247/0100.

Více o nás naleznete na www.donboskohavirov.cz

Chcete být informováni o všem, co se u nás děje? Napište nám na novinky@donboskohavirov.cz. DĚKUJEME!